

KÖLTŐ

Az ősi időktől toppant a földre,
bozontos eleink közé a költő,
évezredek során más képet öltve
láthatta minden újabb emberöltő.

Dalolta az örömet és a harcot,
fájó átkokkal vagy varázsigékkal
idézte a szerelmet és egy arcot,
perlekedett a poklokkal s az éggel.

De nem kell már költő dala a kornak:
gépek s okos telefonok dalolnak,
bemocskolták a kenyerét, a nyelvét,

az eszméket, mik emberré nevelték,
s értetlenül küzd elhaló szavával
a világgal, fájdalmas önmagával.

EGY JÓ VERSSOR...

Sírját a föld gyommal befedte régen,
nevét is elfeledte már a fáma,
csupán egy jó verssor maradt utána,
az él még emberek száján s szívében.

De nagy a szó, a gondolat hatalma:
szelíd érintésére újra éled
a névtelen költő, hajdani lélek,
az ismeretlen mélységből kicsalja

az éjénél sötétebb napvilágra
az élők bánata, nyomorusága,
hogy nyugtató, bűvös szellemkezével

megsimogassa a fájó, beteg,
csalódott és megcsúfolt szíveket,
és szebb álmokkal vigasztalja éjjel.

BAUDELAIRE MACSKÁJA

Kényes szépségét sok költő szerette;
talán éppen Baudelaire versére gondol,
míg hozzám dörgölőzik hízelegve,
s ölembe bújva, selymesen dorombol.

Olyan szelídnek, ártatlannak látszik,
mint angyal egy Fra Angelico képen,
de tudja jól, aki ismeri: játszik,
ravaszkodás rejlik kecses fejében.

Nézd a szemét: mily furcsa, idegen,
pokoli tűz ég benne hidegen,
hogyan dermesztő lángjával elemésszen.

Nézd a szemét: keskeny, fekete résen
titokzatos, nem-emberi világ
fagyos, zöld tűzfényét vetíti rád.

HAJNALI DERENGÉS

A Teremtés első pillanatában
láthatta így a születő világot
Valaki, aki csillagmiriádok
szédítő képét őrizte magában,

s a Semmi örök éjébe helyezte.
Álom s valóság közt csak sejlenek
a derengésben tárgyak, emberek,
és fél-ébren, kábultan, révedezve

várunk felmentő, teljes ébredésre,
mert csupa kétség lelkünk és agyunk,
hitetlenkedve kérdezünk eszünkre:

mit is vagyunk, valóban létezőnk-e,
vagy Valaki nagy álmának vagyunk
a jelentéktelen, parányi része?

HULLÓ CSILLAG

Kifakult névvel málló, meghasadt,
százéves fejfa, az is rég kidőlt:
egy emberéletből csak ez maradt.
Testét megemésztette már a föld.

Sziporkázó, vad iramban suhan
a hulló csillag az égbolton át.
Milyen titkos mélység felé zuhan,
hol temeti el szép fényoszorát?

Hová lesz az, ami sír és nevet
bennünk, ami gyűlölködik s szeret,
hová lesz az, ami e verset írja?

Egy más világban él új életet?
Hulló csillag a lélek. Meglehet:
egy más dimenzióban van a sírja.

FOGD A KEZEM

Fogd a kezem, ne engedd el soha.
Reszket a térdem, szédül a fejem,
gyenge vagyok, elgyávult, tétova,
ha elengedsz, megbotlom, elesem.

Fogd a kezem, add szíved melegét
fáradt testemnek, borzongó szívemnek,
elborította a hideg sötét,
és megfagyok, ha a kezéd elenged.

Lásd, félve lépek, fogd meg a kezem,
szorítsd puha kezeddél melegen,
a sorsom útján végsőkéig kísérjen,

szíved melege mélyen járja át
lelkem körül az örök éjszakát,
hogy ne fázzék a rideg, puszta Térben.